

življenja in večina se zanj odloči, čeravno bi lahko sklenili poroko. Tako je vsaj pri nas v Jugoslaviji. Bogoslovci ostanejo samski na lastno željo in zahtevo brez vsakršnega pritiska od katerekoli strani. Tudi številni pravoslavni duhovniki nas blagrujejo zaradi celibata. Normalno misleč človek bo navadno z lahkoto spoznal odlike in prednosti celibata pred družinskim življenjem za duhovnika, ki je klicar božji in srednik med Bogom in ljudmi.

Spominjam se, kabo nam je rajni ljubljanski nadškof g. Anton Vovk govoril pred sprejemom subduakomata in nam naštel celo vrsto zgovornih zgledov, ki so vsi govorili v prid celibata. Najbolj pa sam si zapomnim tisti zgled in Bele Krajine, kjer je nadškof služboval kot kaplan v Metliki. Bilo je menda med prvo svetovno vojno. V sosednem Žumberku je izbruhnila kolera ali tifus, natančno se ne spominjam katera bolezen je bila. Ljudje so množično umirali. Njih dušni pastarji grkokatoliški duhovniki so imeli polne roke dela z nepretrdnim sprevidenjem bolnikov. Bilo je silno težko. Eden izmed župnikov je o tem govoril mlademu kaplanu Vovku. Vedno kadar so ga klicali je bil jok v hiši. Žena in otroci so jokali in se ga oklepali, boječ se za njegovo življenje. Bolezen je bila nalezljiva. Le nadčloveški napor mu je pomagal da je premagal svoja čustva in svoj obzir do domačih. Bil je zares Kristusov duhovnik. Koliko lažje pa bi bil vršil svoje dolžnosti, da ga niso pri tem ovirali žena in otroci! Duhovnik, ki je celebs, lažje zre smrti v lice kot poročen duhovnik.

S tem seveda nisem hotel omalovaževati duhovniškega zakona naših grkokatoliških duhovnikov. Vemo, da so tudi pozitivni sadovi njihovega zakonskega življenja. Tega nihče ne more zanikati. Hotel pa sem le pokazati prednost celibata za duhovnika v njegovem življenju delu. V življenju namreč je treba vse dobro premisliti in pretehtati, le tedaj se lahko človek mirno in pravilno odloči. To velja enako tudi za življenje duhovnikov.

Kdor bo skušal doumeti duhovnika v njegovem apostolatu, mu nikoli ne bo mogel zameriti, ker je samskega stanu. Tega si namreč duhovnik ni izbral iz sebičnosti ampak ravno nasprotno iz nesebičnosti, da bi lažje skrbel za duše i služil neumrljivim dušam.

Vilko Šolinc

ZA DUHOVNO JEDINSTVO HRVATSKOG NARODA

Kao u političkom tako ni u orkvenom pogledu nije — na žalost — nikad bilo savršenog jedinstva čitavoga hrvatskog naroda. Pojedini su dijelovi Hrvatske bili pod različitim orkvenim utjecajima drugih naroda. Upravo su zbog toga pojedine hrvatske pokrajine imale i različite nebeske zaštitnike. Ni danas Hrvati katolici nemaju jednoga zajedničkog nebeskog zaštitnika kojega bi kao takvog svi štivali.

Uvjereni smo, međutim, da je konačno došao kraj takvom stanju. U naše vrijeme, kad hrvatski narod trpi različite nevolje kao kaznu Božju zbog grijeha psovke, pijanstva, nečistoće i drugih grijeha; u vrijeme kad nam ostadoše pusti domovi zbog teških grijeha roditelja i zbog odlaska naše uzdanice u inozemstvo; dok se u Katoličkoj crkvi provodi tako značajna obnova vjerskog života i dok smo pod dojmom veličanstvene proslave prve hrvatske kanonizacije — čini se da je kao naručen došao čas da se prvi hrvatski Svetac mučenik proglasi glavnim zaštitnikom svih Hrvata katolika, da bi

mu se sav mučenički hrvatski narod mogao zajednički moliti, neka nam od Boga isprosi milosrđe i spas u ovo teško doba naše povijesti. Čvrsto se nadamo da će naši duhovni natpastiri učiniti sve što treba da Hrvati dobiju zajedničkog nebeskog zaštitnika. Ali valja da i mi svi sa svoje strane nešto uradimo. Potrebno je da se za stvar zainteresiraju svi svećenici, redovnici, redovnice i sav puk Božji; da svi izrazimo svoje mišljenje i želje.

Molim zato sve svećenike, župnike i vjernike, redovnike i redovnice, sve štovatelje sv. Nikole, da uprave molbu — želju našoj Biskupskoj konferenciji, grupno ili pojedinačno, ovim ili sličnim riječima:

Vruće molim(o) svoje oce duhovne natpastire neka čim prije učine što je potrebno da se prvi hrvatski svetac proglašni glavnim nebeskim zaštitnikom cijeloga hrvatskog naroda. Njegov blagdan neka se što većom svečanošću slavi svake godine sav hrvatski narod.

Takve molbe neka se šalju na adresu:

Biskupska konferencija
Kaptol 31 — 4100 ZAGREB

Mogu se slati i na potpisanog koji će sve dostaviti Biskupskoj konferenciji.

Poradimo svi složno da Hrvati čim prije dobiju zajedničkoga nebeskog zaštitnika. Radeći na tome velikom djelu, radimo za duhovno jedinstvo hrvatskog naroda. Slavljenje zajedničkog nebeskog zaštitnika, Sveca svoje krvi, bit će spažan poticaj da Hrvati trajno žive u jedinstvu vjere i ljubavi, koje su u najsvetijem raspoloženju proživljavali prigodom Svečeve kanonizacije u Rimu i proslave u Šibeniku.

O. Jeronim Šetka
b. vicepostulator i urednik
Vjesnika sv. Nikole Tavelića
Jonića 3-58230 SINJ

Dr Čedomir Čekada: KUĆA NA KAMENU. Pokoncilski problemi Crkve. Đakovo 1970. Cijena 16.— dinara. Narudžbe: Stjepan Batinović, BRŠTANICA (Herc.)

Knjiga sadrži 22 članka i rasprave. Neki su bili nedavno objavljeni u našoj katoličkoj štampi, a neki su tek sada u ovoj knjizi tiskani. O ovima želim nabaciti nekoliko misli, da se vidi njihova vrijednost, te da se čitatelji potaknu, da pročitaju cijeli članak ili raspravu. Cijela je knjiga kao PUTOKAZ u naše dane i za svećenike i nesvećenike...

— **U velikoj kušnji i krizi:** Mjesto da je nastupilo proljeće za Crkvu nakon 2. Vat. Sabora, u mnogim stvarima nastala je ne samo zima, nego pravo razaranje. Ne samo da se nije krenulo naprijed u obnovi Crkve, nego su nastali potresi, poplave, uragani u samoj Crkvi. Mnogi crkveni ljudi i svjetovnjaci, zaraženi suvremenim krivim filozofskim, teološkim i moralno-kulturnim idejama racionalizma, subjektivizma, skepse, egzistencijalizma, evolucionističkog materijalizma, žele tim idejama »pomladiti« Crkvu i približiti se tako današnjem svijetu. Nepošteno su Saborskoj nauci i Crkvi podmećali krivi smisao. Kršćansku i evangeosku slobodu savjesti okrenuli su u nekršćanski, vjerni i moralni relativizam i libertinizam. U ime ekumenizma propo-